

JACK LONDON

GÜNEY DENİZİ HİKÂYESLERİ

ÇEVİRİ: FATİH YİĞİTLER

3. BASKI

can
klasik

JACK LONDON
GÜNEY DENİZİ
HİKÂYELERİ

Can Klasik

Güney Denizi Hikâyeleri, Jack London
İngilizce aslından çeviren: Fatih Yiğitler
South Sea Tales

İlk baskı: Macmillan, 1911

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2020

3. basım: Ocak 2024, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editörler: Seçkin Selvi, Şirin Etik

Düzeltili: Melis Oflas, Mert Tokur

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-4119-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JACK LONDON
GÜNEY DENİZİ
HİKÂYESLERİ

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Fatih Yiğitler

♥can

Jack London'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Âdemden Önce, 1981

Denizin Çağrısı, 1982

Vahşetin Çağrısı, 2007

Beyaz Diş, 2011

Katıksız Sevgi, 2011

Demir Ökçe, 2012

Martin Eden, 2014

Suikast Bürosu, 2015

Meksikalı, 2016

JACK LONDON, 1876'da San Francisco'da doğdu. Kendi kendini eğitti ve 1897'de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Klondike'tan döndükten sonra, şansını bir kez de yazarlıkta denemeye karar verdi. Otobiyografik romanı *Martin Eden*'da yansıttığı gibi, yazar olabilmek için olağanüstü bir çaba harcadı. İlk kitabı *Kurt Kanı* geniş bir okur kitlesine ulaştı. 17 yıl içinde *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş*, *Deniz Kurdu*, *Demir Ökçe* gibi yapıtlarının sayısı 50'yi buldu ve ABD'nin en çok kazanan yazarı oldu. Jack London, 1916'da California'da öldü.

FATİH YİĞİTLER, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde İngilizce Öğretmenliği okudu. İtalya'nın Pordenone kentinde bir lisede dil asistanı olarak çalıştı. Öyküleri *Öykü Gazetesi* ve *Sözcükler* dergisinde yayımlandı. Türkiye'de üç yıl öğretmenlik yaptıktan sonra yerleştiği Polonya'da İngilizce ve Türkçe öğretmenliği yapıyor.

İçindekiler

Gurur Evi.....	11
Cüzamlı Koolau	29
Elveda Jack.....	49
McCoy'un Tohumu.....	61
Mapuhi'nin Evi	99
Kâfir.....	127
Mauki.....	153
Güneşin Oğlu	173
Fuatino Şeytanları	199
Güneşin Tüyleri.....	233
Makaloa Hasır Üzerinde.....	261
Ah Kim'in Gözyaşları.....	293
Kahekili'nin Kemikleri	313
Kavalkemikleri	343
Alice Ruhunu Açınca	375
Kırmızı.....	399

GURUR EVİ

Percival Ford niçin buraya geldiğini düşünüyordu. Dans etmezdi. Askeriye insanlarını da pek sevmezdi. Gerçi Seaside'ın geniş verandasında süzülüp dönenlerin hepsini tanıyordu – yeni kolalanmış beyaz üniformalarının içindeki subayları, siyah beyaz giyinmiş sivilleri, omuzları ve kolları çıplak kadınları. Honolulu'da geçirdiği iki yıldan sonra Yirminci Ordu Alaska'daki yeni garnizonuna gidiyordu ve adalardaki mühim adamlardan biri olan Percival Ford subayları ve eşlerini eli mahkûm tanıyordu.

Fakat tanımak ve sevmek arasında engin bir uçurum vardı. Subay eşleri onu birazcık korkutuyordu. Bunlar onun en sevdiği kadınlardan, yani yaşlı hanımlardan, kız kurularından, gözlüklü bakirelerden, kilise, kütüphane, anaokulu komitelerinde tanıştığı, bağış veya nasihat için süklüm püklüm yanına gelen farklı farklı yaşlardaki ağırbaşlı kadınlardan hayli farklıydı. O, kadınlara üstün zekâsı, büyük serveti ve Hawaii'nin ticari baronluğu içindeki yüksek mevkisi sayesinde hükmediyordu. En azından onlardan hiç korkmuyordu. Cinsiyet onlarla bir sorun teşkil etmiyordu. Evet, mesele buydu. O kadınlarda hayatın kendini dayatan iğrençliğinden farklı bir şeyler, belki de daha fazlası vardı. Zor beğenen biriydi, bunu o da kabul ediyordu. Açık omuzları, çıplak kolları, doğrudan ona ba-

kan gözleri, canlılıkları ve meydan okuyan dişilikleriyle bu subay eşleri de onun hassasiyetlerine dokunuyorlardı.

Hayatı hafife alan, ömürlerini içki ve sigara içip küfrederek geçiren, insan teninin temel iğrençliğini en az eşleri kadar utanmazca insanın gözüne sokan subaylarla da iyi anlaştığı söylenemezdi. Subayların yanında kendini hep rahatsız hissedirdi. Onlar da rahatsız görünürlerdi. Kendisine bıyık altından güldüklerini, acıdıklarını ya da tahammül etmek durumunda kaldıklarını düşünürdü hep. Ayrıca, sırf varlıklarıyla sanki ondaki bir eksikliği ilan ediyor, kendilerinde olan fakat onda olmayan, hani bunun için de Tanrı'ya şükrettiği o eksikliği akla getiriyorlardı. Peh! Tıpkı kadınları gibiydiler!

Doğrusu Percival Ford ne erkeklerle ne de kadınlarla arası iyi olan bir adamdı. Ona şöyle bir bakmak bunun sebebini anlamaya yetiyordu. Sağlam bir bünyeye sahipti, bırakın hastalığı hafif rahatsızlıklarla bile yüz göz olmuşluğu yoktu. Fakat onun eksikliği canlılıktı. Negatif bir organizmaydı. O uzun ve dar surat, o ince dudaklar ve küçük, keskin gözler şevkli bir kanla beslenmiş, şekillenmiş olamazdı. Toz rengi, düz ve seyrek pırasa saçları da, tıpkı düzgün biçimli, gagayı andıran burnu gibi, özündeki pintiliği yansıtıyordu. Yavan kanı onu hayatta birçok şeyden mahrum bırakmış, sadece bir konuda aşırıya kaçmasına müsaade etmişti, o da doğruluktaki. Doğru davranış üzerine sürekli kafa yoruyor, endişe ediyordu. Sevip sevilme alelade insanlar için ne kadar gerekliyse, doğru olanı yapmak da kendi tabiatı için o kadar gerekliydi.

Verandayla kumsal arasındaki keçiboynuzu ağaçlarının altında oturuyordu. Bakışları dans edenlerin üzerinde gezindi, sonra başını çevirip denize doğru, yumuşak sesler çıkaran dalgaların üzerinden ufkun dibinde yanan Güneyhaçı'na baktı. Kadınların çıplak omuzlarından ve kollarından rahatsız olmuştu. Bir kızı olsaydı buna asla ama

asla izin vermezdi. Ama varsayımı tamamen soyuttu. Bu düşünce silsilesine bir kız çocuğunun görüntüsü eşlik etmemişti. Kolları ve omuzlarıyla bir kız çocuğu gördüğü yoktu. Bunun yerine, uzak evlilik ihtimaline gülümsedi. Otuz beş yaşındaydı ve herhangi bir aşk deneyimi yaşamadığından buna efsanevi değil, hayvani bir şey olarak bakıyordu. Herkes evlenebilirdi. Şeker plantasyonlarında ve pirinç tarlalarında çalışan Japon ve Çinli işçiler evleniyordu. Bunlar istisnasız, ilk fırsatta evleniyorlardı. Çünkü hayat terazisinde çok aşağıdaydılar. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Askeriyedeki erkekler ve kadınlar gibiydiler. Oysa onun hayatında başka şeyler, daha yüce şeyler vardı. Onlardan farklıydı, hepsinden. Dünyaya geliş biçiminden gurur duyuyordu. Aşağılık bir aşk ilişkisinin sonucunda doğmamıştı. Yüce görev fikri ve bir davaya adanmışlıktı onun vücut bulmasını sağlayan. Babası aşk için evlenmemişti. Aşk, Isaac Ford'un aklını asla karıştıramamış bir çılgınlıktı. Hayatın çağrısını kâfirlere iletmesi için gelen davete yanıt verdiğinde, o zamana kadar evliliği ne düşünmüş ne de arzulamıştı. Bu konuda babasıyla birbirlerine benziyorlardı. Fakat Misyonerler Kurulu'nun eli sıkıydı. New England tutumluluğuyla ölçüp tartmış ve evli misyonerlerin kişi başı daha az maliyetli ve daha etkili olduklarında karar kılmıştı. Böylece kurul, Isaac Ford'a evlenmesini emretmişti. Üstelik ona bir de eş tedarik etmişti. Aklında evlilik düşüncesi taşımayan, sadece kâfirlerin arasında Tanrı'nın işini yapmaya niyetli bir başka tutucu ruh. Birbirlerini ilk kez Boston'da gördüler. Kurul onları bir araya getirmiş ve her şeyi ayarlamıştı. Hafta bitiminde evlenmiş, Horn Burnu çevresindeki uzun yolculuğa başlamışlardı.

Percival Ford böylesi bir birlikteliğin meyvesi olduğu için gurur duyuyordu. Asil doğmuştu ve kendini manevi bir aristokrat olarak görüyordu. Babasıyla da gurur

duyuyordu. Onun için bir tutkuydu bu. Isaac Ford'un dik ve mağrur endamı gururuna işlemişti. Masasında Tanrı'nın o neferinin bir minyatürü dururdu. Yatak odasında, Isaac Ford'un krallık yönetiminde başbakanlık yaptığı zamanlarda resmedilmiş bir portresi asılıydı. Gerçi Isaac Ford hiçbir zaman makama veya dünyevi servete göz dikmemişti, aksine bir başbakan ve sonrasında bir bankacı olarak misyonerlik davasına çok daha büyük hizmetlerde bulunmuştu. Almanlar, İngilizler ve diğer tüm tüccarlar Isaac Ford'a paragöz bir bezirgân diye dudak bükmüşlerdi fakat o, yani oğlu, onu başka türlü biliyordu. Toprak mülkiyetinin tabiatına ve önemine dair en ufak fikirleri olmaksızın derebeylik sistemlerinden birdenbire çıkıveren yerlilerin kendilerine ait hektarlarca toprağın parmaklarının arasından kayıp gitmesine müsaade ettikleri zamanlarda, tüccar topluluğuyla avları arasına girip verimli, geniş arazileri elde eden kişi Isaac Ford'du. Tüccar topluluğunun onun hatırasından hoşlanmaması şaşılacak bir şey değildi. Ama o devasa servetine asla kendi malı gibi bakmamış, kendini Tanrı'nın vekilharcı olarak görmüştü. Gelirleriyle okullar, hastaneler ve kiliseler inşa ettirmişti. Fiyat düşüşünden sonra şekerin yüzde kırk kâr getirmesi, kurduğu bankanın büyüyüp bir demiryolu şirketine dönüşmesi ve bunların yanı sıra dönümünü bir dolardan satın aldığı elli bin dönümlük Oahu meralığının her on sekiz ayda bir, dönüm başına sekiz ton şeker vermesi de onun kabahati değildi. Hayır, Isaac Ford hakikaten de Adliye Binası'nın önündeki Birinci Kamehameha¹ heykelinin yanına heykeli dikilecek yiğitlikte bir insandı, Percival Ford böyle düşünüyordu. Isaac Ford göçüp gitmişti ama o, onun oğlu,

1. (1758-1819): Hawaii'deki sekiz büyük adayı birliği altına almasıyla bilinen kral. (Ç.N.)

aynı ustalıklarla olmasa da değişmez bir kararlılıkla hayır işlerini yürütmeye devam ediyordu.

Gözlerini yeniden verandaya çevirdi. Bellerine ot püsküllerinden kuşaklar dolamış yerlilerin hayâsız *hula* danslarının, kendi ırkından kadınların açık saçık danslarından ne farkı var, diye sordu kendi kendine. Esasen bir fark var mıydı? Yoksa bir seviye meselesi miydi bu?

Bu sorun üzerine kafa yorarken omzuna bir el dokundu.

“Merhaba Ford, ne yapıyorsun burada? Burası senin için biraz fazla şenlikli değil mi?”

“İzlerken bile hoşgörölü olmaya çalışıyorum, Dr. Kennedy,” diye yanıtladı Percival Ford ağırbaşlılıkla. “Oturmaz mısınız?”

Dr. Kennedy ellerini sertçe çırparak oturdu. Beyaz elbiseli bir Japon hizmetçi çabucak yanına koştı.

Kennedy viski soda söyledi. Yanındakine dönüp, “Sana sormuyorum elbette,” dedi.

“Ama bir şey alacağım,” dedi Ford katıyetle. Doktorun gözlerinde şaşkınlık vardı, hizmetçi bekledi. “Çocuğum, bir limonata lütfen.”

Doktor bunu kendisine yapılmış bir şaka sayıp içtenlikle güldü, sonra *hau* ağacının altındaki müzisyenlere bir göz attı.

“Vay, Aloha Orkestrası bu,” dedi. “Salı geceleri Hawaii Otel’de çaldıklarını sanıyordum. Herhalde orada bir tartışma çıktı.”

Gözleri bir anlığına durakladı ve bütün çalgıların eşliğinde bir Hawaii şarkısı söyleyip gitar çalan adamın üzerinde kaldı.

Şarkıcıya baktıkça yüzü ciddileşti, arkadaşına döndüğünde hâlâ ciddiydi.

“Baksana Ford, Joe Garland’ın üstüne gitmeyi bıraksan ya artık. Terfi Komitesi’nin onu sörf tahtası işi için

Birleşik Devletler'e yollamasına karşı olduğunu biliyorum ve seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Onun ülkeden ayrılmasına memnun olacağını düşünmüştüm. Adama ettiğin eziyetin sonlanması için de iyi bir yol olurdu bu.

"Eziyet mi?" Percival Ford'un kaşları sorgularcasına kalkmıştı.

"Sen nasıl istersen öyle de," diye devam etti Kennedy. "Zavallı herife yıllar boyu musallat oldun. Onun bir suçu yok. Sen bile kabul ediyorsundur bunu."

"Onun suçu yok mu?" Percival Ford'un ince dudakları bir an sıkıca kenetlendi. "Joe Garland hovardanın ve aylağın teki. Her zaman bir serseri ve ahlaksız oldu."

"Ama bu onun yakasından düşmemen için bir sebep değil ki. Seni başından beri takip ediyorum. Okuldan dönüp onun plantasyonda dışarıdan ustabaşı olarak çalıştığını gördüğünde yaptığın ilk şey onu kovmak oldu. Milyonlarınla sen ve kazandığı aylık altmış dolarla o."

"İlk yaptığım şey o değildi," dedi Percival Ford komite toplantılarında kullanmaya alışkın olduğu yargılayıcı tonla. "Onu ikaz ettim. Amiri onun yetenekli bir ustabaşı olduğunu söyledi. Bu bakımdan ona hiçbir itirazım yoktu. İtiraz ettiğim şey, mesai saatleri dışında yaptıklarıydı. Yaptıklarımı, benim yaptığımdan daha hızlı bozuyordu. Joe Garland o şeytan icadı, bitmek bilmez gitar ve ukulele tıngırtıları, ayaşlığı ve *hula* dansıyla akşamları ortaya çıktıktan sonra pazar okulları, akşam okulları ve dikiş kursları ne işe yarardı ki? İkaz ettikten sonra ona –asla unutmam– kulübelerin orada rastladım. Akşamdı. O manzarayı görmeden önce *hula* şarkılarını duydum. Sonra ne göreyim dersin? Kızlar vardı, ay ışığında utanmazca dans ediyorlardı. Temiz yaşamı ve doğru davranışı öğretmek için didindiğim kızlar. Orada misyoner okulundan henüz mezun olmuş üç kız vardı, hatırlıyorum. Tabii ki

Joe Garland'ı kovdum. Hilo'da da aynı şeylerin yaşandığını biliyorum. Mason ve Fitch'i onu işten çıkarmaya ikna edince insanlar benim çok ileri gittiğimi söylediler. Ama bunu yapmamı isteyen misyonerlerdi. Kötü örnek teşkil ederek misyonerlerin yaptıklarını bozuyordu."

"Sonrasında demiryolunda, senin demiryolunda işe girdikten sonra sebepsiz yere işten çıkarıldı," diye üstelendi Kennedy.

"Öyle olmadı," diye kestirip attı Ford. "Onu kendi ofisime çağırdım ve yarım saat boyunca konuştum."

"Verimsiz olduğu için mi çıkardın onu işten?"

"Affedersin ama ahlaksız olduğu için çıkardım."

Dr. Kennedy kulak tırmalayıcı bir sesle güldü. "Nasıl hem yargıç hem de jüri olabiliyorsun? Toprak sahibi olman sana, senin için çalışanların ebedi ruhlarını kontrol etme hakkı da mı veriyor? Ben senin doktorum. Yarın öbür gün viski soda içmeyi bırakmamı, aksi halde doktorun olamayacağımı bildiren bir ferman mı beklemek durumundayım? Hah! Ford, hayatı çok ciddiye alıyorsun. Ayrıca Joe o kaçakçılık belasına düştüğünde –ki o zamanlar senin çalışanın değildi– ve sana haber gönderip cezasını ödemeni rica ettiğinde, onu resifte altı ay boyunca ağır işte çalışmaya terk ettin. Unutma, o zaman Joe Garland'ı yüzüstü bıraktın. Onu alaşağı ettin, hem de sertçe. Gel gör ki okula geldiğin ilk günü hatırlıyorum. Biz yatılı kalıyorduk, sense gündüzlü öğrenciydin ve diğer öğrencilerden kabul görmem gerekiyordu. Bunun için yeni gelen her öğrenci üç kere yüzme havuzunun dibine batırılırdı. Hatırlarsın, yeni gelen oğlanlar için gereken sayı buydu. Sense geri çekildin. Yüzme bilgisini inkâr ettin. Ödün kopmuştu."

"Evet, biliyorum," dedi Percival Ford yavaşça. "Korkmuştum. Yalan söylemişim çünkü yüzme biliyordum... ama korkmuştum."

“Senin için kimin mücadeleye ettiğini hatırlıyor musun peki? Yalan söyleme konusunda senden daha ileri gidip senin yüzme bilmediğine yemin eden kimdi? Yüzme *bildiğini* anlayıp öfkelenen diğer çocuklar seni havuza atınca ve az kalsın boğulacakken kim suya atlayıp seni oradan çıkardı, hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum,” diye soğukça cevap verdi diğeri. “Fakat çocukken yapılan yüce gönüllü bir davranış bir ömürlük kusurlu yaşamı örtbas etmez.”

“Sana bir yanlış yapmadı, değil mi? Yani şahsına ve doğrudan?”

“Hayır,” diye cevap verdi Percival Ford. “Bu konunun beni bağlamıyor oluşunun sebebi de bu. Ona karşı kişisel bir kinim yok. Kötü biri o, hepsi bu. Hayatı kötü.”

“Başka bir deyişle, hayatın nasıl yaşanması gerektiği konusunda seninle aynı görüşte değil,” diye araya girdi doktor.

“Ne dersen de. Hiç önemi yok. Boş gezenin biri...”

“Sebepsiz değil,” diye araya girdi doktor. “Onu kovduğün işleri hesaba katarsak.”

“Ahlaksızın teki...”

“Ah, dur orada şimdi Ford. Aynı telden çalıp durma. Sen safsan New England soyundansın. Joe Garland yarı Kanaka¹. Senin kanın donuk. Onunki sıcacık. Hayatın senin için bir anlamı varsa, onun için de bambaşka bir anlamı var. O, hayatını neşe içinde, bencillikten uzak, çocuk gibi, herkesle dost olup gülerken, şarkı söyleyerek, dans ederek geçiriyor. Sense hayatını olduğu yerde dönüp duran bir dua çarkı gibi, erdemli kişiler dışında kimseyle dostluk kurmadan yaşıyorsun ve senin için bu erdemli kişiler, senin doğru olduğuna inandığın şeylere inanan insanlardan ibaret. Peki neyin yanlış, neyin doğru olduğuna kim karar verecek? Sen bir münzevi gibi yaşı-

1. Hawaii yerlisi. (Y.N.)

yorsun. Joe Garland da iyi bir adam gibi yaşıyor. Hayattan kim daha çok nasibini almış oluyor? Biliyorsun, hepimiz yaşamak için para kazanıyoruz. Ücret az oldu mu işi elimizin tersiyle itiyoruz ki akla dayalı intiharların sebebi de budur, inan bana. Joe Garland senin bu hayattan aldıklarıyla açıklıktan ölüdü. Görüyorsun işte, farklı yaratılmış o. Sen de onun hayattan aldıklarıyla yani şarkılar ve aşkla açıklıktan ölüdü.”

“Affedersin ama şehvetle,” diye araya girdi Percival Ford.

Dr. Kennedy gülümsedi.

“Aşk senin için, tanımını sözlükten edindiğin üç harfli bir kelime. Fakat sen aşkı; masum, pırpır eden, müşfik, gerçek aşkı bilmiyorsun. Tanrı seni, beni, erkekleri ve kadınları yarattıysa, inan bana aşkı da yarattı. Sadede gelelim. Joe Garland’ın yakasından düşmenin zamanı geldi. Bu sana yakışmıyor, ayrıca korkakça. Senin yapman gereken ona el uzatmak.”

“Neden sen değil de ben?” diye sordu diğeri. “Sen neden ona el uzatmıyorsun?”

“Uzattım. Şimdi de uzatıyorum. Terfi Komitesi’nin onu gönderme teklifini reddetmemen için uğraşıyorum. Hilo’daki Mason ve Fitch’in yanındaki işi ona ben buldum. Onu her birinden kovduğun yarım düzine işi de ben bulmuştum. Ama boş ver bunu. Ama şunu da unutma –ve biraz açıksözlü olmaktan zarar gelmez– başkasının suçunu Joe Garland’a yıkmak adil değil ve biliyorsun ki sen böyle bir şey yapacak insanlardan değilsin. Ah dostum, hiç yakışık almıyor. Bu tam anlamıyla yakışsız.”

“Seni anlayamıyorum,” diye cevap verdi Percival Ford. “Kalıtım ve kişisel sorumsuzluğa dair birtakım belirsiz bilimsel teoriler öne sürüyorsun. Ama bir teori nasıl oluyor da Joe Garland’ı yaptığı hatalardan sorumsuz kılarken, beniyse bu hatalardan bizzat –Joe Garland da-

hil olmak üzere herkesten daha fazla- sorumlu kılabilir? Bu durum beni aşıyor.”

“Galiba beni anlamana engel olan şey bir incelik ya da keyif meselesi,” diye kestirip attı Dr. Kennedy. “Toplumun gözünde alçalmamak için bazı şeyleri sessizce göz ardı etmek makuldür ama sen sessizce göz ardı etmekten de fazlasını yapıyorsun.”

“Tanrı aşkına! Sessizce göz ardı ettiğim nedir?”

Dr. Kennedy sinirlenmişti. Viski sodanın yol açtığı olağan kırmızılıktan daha koyu bir kırmızılık yayıldı suratına cevap verirken: “Babanın oğlu.”

“Ne demek istiyorsun şimdi?”

“Hay lanet olasıca, daha ne kadar açık konuşmamı bekliyorsun? Madem çok istiyorsun, öyle olsun. Joe Garland, Isaac Ford’un oğlu yani senin kardeşin.”

Percival Ford canı fevkalade sıkılmış ve dehşete uğramış bir ifadeyle sessizce oturdu. Kennedy ona merakla baktı, sonra dakikalar ağır ağır geçip giderken utanıp korkuya kapıldı.

“Tanrım!” diye bağırdı sonunda. “Bilmediğini söylemeyeceksin, değil mi?”

Cevaben, Percival Ford’un yanakları yavaşça kül rengine döndü.

“Berbat bir şaka bu,” dedi. “Berbat bir şaka.”

Doktor kendini topladı.

“Herkes biliyor bunu. Sen de biliyorsun sanıyordum ama bilmediğine göre öğrenmenin vaktidir. Ayrıca seni hizaya getirme şansına eriştiğim için memnunum. Joe Garland ve sen kardeşsiniz, üvey kardeş.”

“Yalan bu!” diye haykırdı Ford. “Ciddi olamazsın. Joe Garland’ın annesi Eliza Kunilio’ydu.” (Dr. Kennedy başıyla onayladı.) “Çok iyi hatırlıyorum onu, ördek havuzu ve gölevez bahçesi vardı. Babası da lodosçu¹ Joseph

1. Sahile yakın yerde yaşayan ve sahilde bulduklarını satarak geçinen kimse. (Y.N.)

Garland'dı." (Dr. Kennedy başını iki yana salladı.) "Daha iki-üç yıl evvel öldü. Sarhoş gezerdi. Joe hovardalığı oradan almış. İşte sana kalıtım."

Dr. Kennedy bir süre duraksadıktan sonra, "Ve kimse de sana anlatmamış," dedi hayretler içerisinde.

"Dr. Kennedy, görmezden gelemeyeceğim, korkunç bir şey söyledin. Ya kanıtlarsın ya da... Ya da..."

"Kendin gör kanıtını. Arkanı dön ve bak ona. Yandan görebilirsin yüzünü. Burnuna bak. Isaac Ford'un burnu. Seninki onun biraz daha incesi. Bak. Hatları daha dolgun ama aynı, orada duruyor."

Percival Ford *hau* ağacının altında gitar çalan Kanaka melezine baktı ve bir tür aydınlanmayla, kendini hayaletime bakıyormuş gibi hissetti. Adamın her özelliği şüphe götürmez bir benzerliğe ışık tutuyordu. Ya da şöyle söyleyelim, Percival Ford o gürbüz, kaslı ve hayli kalıplı öteki adamın hayaleti gibiydi. Kendi hatları ve diğer adamın hatları, hepsi Isaac Ford'u hatırlatıyordu. Üstelik kimse bunu ona söylememişti. Percival, Isaac Ford'un yüzüne ait tüm çizgileri bilirdi. Babasının minyatürleri, portreleri ve fotoğrafları zihninde resmigeçit yapıyordu ve Percival Ford, gözünün önünde duran bu yüzde tekrar tekrar benzerlikler ve o benzerliklere dair bulanık ipuçları yakalıyordu. Isaac Ford'un mağrur hatlarını, önünde duran bu laubali ve shevi hatların içinde yeniden canlandıran olsa olsa şeytandı. Adam bir an dönünce Percival Ford ölüp gitmiş babasının Joe Garland'ın yüzüyle ona baktığını görür gibi oldu.

"Hiç önemi yok bunun," dediğini duydu Dr. Kennedy'nin belli belirsiz. "O zamanlar herkes birbirine karıştırdı. Biliyorsun bunu. Hayatın boyunca gördün. Denizciler kraliçelerle evlenip prenseslerin babaları olurlardı, falan filan. Adalarda alışılmış şeylerdi bunlar."

"Babam için değil ama," diye araya girdi Percival Ford.

Büyük serüvenlerin büyük yazarı Jack London, bizi yüzyıl öncesinin dalgalı denizlerine götürüyor. 19. yüzyılın sonlarında ve 20. yüzyılın başlarında Pasifik bölgesindeki değişik ada topluluklarında ve telnelerde geçen *Güney Denizi Hikâyeleri*'nin çoğunluğu yazarın görgü tanığı olduğu gerçek olaylardan esinlenmiş. Kişisel deneyimlere dayanan anlatıların gücüyle aktarılan bu hikâyeler, sömürgeler çağındaki Pasifik ülkelerini, emperyalizmle egzotik ortamın arasındaki ilişkiyi ve bölgenin zorlu tropikal koşullarını irdeliyor.

Sömürgecilerin, kaçınıp köle olarak satılan Güney Denizi adalarına taktıkları adla karatavuklar, topraklarını işgal eden tamahkâr ve dolandırıcı Batılı tacirlerle başa çıkmak zorundaydılar. İlk bakışta adalardaki yerli halkın kurban, yabancıların da zorba olduğu bu coğrafyada, ezilen adalılar sonunda zorbalığa isyan edip efendilerini öldürmeye, mallarını çalmaya kalkınca işler tersine dönmüştü. Hiçbir şey ve hiç kimse ne tam siyah ne de tam beyazdı; Güney Pasifik bölgesinin tartışılmaz gerçeği bu.

"Onun kadar maceraperest ve eylem adamı pek az yazar vardır... Kısa hikâyelerindeki mükemmellik nerdeyse unutuldu."

George Orwell

#dünyaklasikleri #amerikanklasikleri #sıcakdenizler #pasifiktehayat
#köleticaretini #vahşidoğa #tabu

Kapak resmi: Caspar David Friedrich

 can

can yayinlari.com | f | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | |

8ykb

ISBN 978-975-07-4339-7

9 789750 741197